

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 grudnia 2021r.

Sąd Okręgowy w Suwałkach III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	sędzia Piotr Witkowski
Protokolant:	Karolina Dubnicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 grudnia 2021r. w Suwałkach

sprawy **S. T.**

przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego MSWiA w W.

o wysokość świadczeń służb mundurowych

w związku z odwołaniem S. T.

od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego MSWiA w W.

z dnia 6 lipca 2017 r. znak (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i zobowiązuje Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W. do przeliczenia renty S. T., poczynając od 1 października 2017 roku, z pominięciem art. 22 ust. 1, 2, 3 Ustawy z dnia 18 lutego 1994 roku o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno – Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (t.jedn. Dz. U. z 2016 r., poz. 708 ze zm.).

UZASADNIENIE

Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego MSWiA decyzją z dnia 06.07.2017r. na podstawie art. 22a w zw. z art. 32 ust. 1 pkt. 1 ustawy z dnia 18.02.1994r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. z 2016r., poz. 708 ze zm.) oraz na podstawie otrzymanej z IPN informacji Nr (...) ponownie ustalił S. T. od 01.10.2017r. wysokość renty na kwotę(...)zł brutto. Informacja IPN o przebiegu służby S. T. wskazywała, że w okresie czasu od 01.01.1984r. do 31.07.1990r. pełniła służbę na rzecz totalitarnego państwa, o której mowa w art. 13b wskazanej ustawy.

W odwołaniu od tych decyzji S. T. domagała się jej zmiany i przyznania świadczenia rentowego w dotychczasowej wysokości, (...)zł brutto. Zarzuciła skarżonej decyzji naruszenie szeregu przepisów Konstytucji RP, w szczególności art. 2, art. 10 ust. 1 i 2, art. 30, art. 31 ust. 3, art. 32 ust. 1, art. 42 ust. 1, art. 45 ust. 1, art. 47, art. 64 ust. 1 i 2 i art. 67 ust. 1 oraz art. 6 ust. 2, art. 8 i art. 15 ust. 4 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności.

Podniosła, że służbę w MO rozpoczęła w dniu 10.08.1983r. w Wojewódzkim (...)w S. w wydziale (...) na stanowisku telefonistki i pełniła ją do dnia 31.07.1990r. i nie miała nic wspólnego ze służbą bezpieczeństwa. Od dnia 01.08.1990r. do grudnia 1992 r. pełniła służbę w KWP w S.. Od 01.01.1991r. w związku ze złym stanem zdrowia spowodowanym służbą otrzymała czasową rentę inwalidzką. W związku z pogarszającym się stanem zdrowia uznano ją inwalidą i zakwalifikowano do I grupy inwalidzkiej na stałe.

Następnie, w aspekcie podniesionych naruszeń przepisów prawa, szeroko omówiła zgłoszone do decyzji zarzuty, wręcz z akademickim uzasadnieniem, przyjmującym doktrynalną formę. W konsekwencji podkreśliła, że zaskarżona decyzja narusza jej godność, prawo do ochrony czci i dobrego imienia oraz prawo do prywatności, poprzez przyjęcie, że służba w okresie przed 31.07.1990r stanowiła „służbę na rzecz totalitarnego państwa”. Organ rentowy, obniżając jej świadczenie rentowe, działał w sposób arbitralny i nieuzasadniony, przypisując jej winę za działania związane z naruszeniami praw człowieka, których dopuszczały się władze publiczne w okresie PRL.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie.

Wskazał, że z dniem 1.01.2017r. weszła w życie ustawa z dnia 16.12.2016r. o zmianie ustawy (Dz.U. 2016 r., poz. 2270), na mocy której wprowadzono art. 13b, ustalający katalog cywilnych i wojskowych instytucji i formacji, w których służba w od dnia 22.07.1944r. do dnia 31.07.1990r. jest uznawana za służbę na rzecz totalitarnego państwa. Ustawa ta wprowadziła także w art. 22a zasady obliczania wysokości renty dla osób, które pełniły służbę na rzecz totalitarnego państwa. Zgodnie z brzmieniem tego artykułu osoby, które pełniły służbę na rzecz totalitarnego państwa, o której mowa w art. 13b, rentę inwalidzką ustaloną zgodnie z art. 22 zmniejsza się o 10% podstawy wymiaru za każdy rok służby na rzecz totalitarnego państwa, o której mowa w art. 13b. Przy zmniejszaniu renty inwalidzkiej, okres służby, o której mowa w art. 13b, ustala się z uwzględnieniem pełnych miesięcy. Również ten przepis zawiera obostrzenie, zgodnie z którym wysokość renty inwalidzkiej, ustalonej zgodnie z cytowanym ust. 1, nie może być wyższa niż miesięczna kwota przeciętnej renty z tytułu niezdolności do pracy wypłaconej przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ogłoszonej przez Prezesa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Natomiast w przypadku osoby, która pełniła służbę na rzecz totalitarnego państwa, o której mowa w art. 13b, i została zwolniona ze służby przed dniem 1 sierpnia 1990r., rentę inwalidzką wypłaca się w kwocie minimalnej według orzeczonej grupy inwalidzkiej.

Organ emerytalny podkreślił, że to ustawodawca zobowiązał pozwany organ emerytalny do wszczynania z urzędu postępowania w przedmiocie ponownego ustalenia prawa do świadczeń i wysokości świadczeń stosownie do wyżej wymienionych przepisów.

W tym zakresie organ emerytalny opierał się na informacji o przebiegu służby z dnia 22.05.2017r. Nr (...) sporządzonej przez Instytut Pamięci Narodowej, z której wynikało, że odwołująca się w okresie od 1.01.1984r. do 31.07.1990r. pełniła służbę na rzecz totalitarnego państwa, o której mowa w art. 13b ustawy z dnia 18.02.1994r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (tj. Dz.U. 2018, poz. 132 z późn. zm.).

To skutkowało wydaniem skarżonej decyzji, którą ponownie przeliczył świadczenie odwołującej się właśnie na nowych zasadach określonych ustawie z dnia 18.02.1994r.

Podniósł, że decyzja w przedmiocie przyznania prawa do świadczenia oraz jego wysokości jest wydawana na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie. W myśl § 14 ust. 1 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 18.10.2004 r. w sprawie trybu postępowania i właściwości organu w zakresie zaopatrzenia emerytalnego funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej oraz ich rodzin (Dz. U. 2004, Nr 239, poz. 2404, z późn. zm.), środkiem dowodowym potwierdzającym datę i podstawę zwolnienia ze służby oraz okres służby jest zaświadczenie o przebiegu służby, sporządzone na podstawie akt osobowych funkcjonariusza, wystawione przez właściwe organy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu lub Państwowej Straży Pożarnej. Natomiast zgodnie z art. 13a ust. 5 ustawy z dnia 18.02.1994r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, informacja o przebiegu służby jest równoważna z zaświadczeniem o przebiegu służby sporządzanym na podstawie akt osobowych przez właściwe organy. Informacja o przebiegu służby jest tym samym wiążąca dla organu emerytalnego przy wydawaniu przedmiotowych decyzji.

Sąd Okręgowy w składzie orzekającym ustalił i zważył, co następuje:

Odwołanie należało uznać za uzasadnione.

W sprawie mianowicie nie można było uznać, aby S. T. pełniła służbę we wskazanych w art. 13b ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin - zwanej zaopatrzeniową, instytucjach i formacjach, a tym samym, że pełniła służbę na rzecz totalitarnego państwa. Nie można bowiem przyjąć, że jej służba pełniona była, jak na to wskazał Instytut Pamięci Narodowej, w myśl art. 13b ust. 1pkt. 5 lit. d, w tych instytucjach i formacjach.

Stosownie do tego przepisu za służbę na rzecz totalitarnego państwa uznaje się służbę od dnia 22.07.1944r. do dnia 31.07.1990r. w niżej wymienionych cywilnych i wojskowych instytucjach i formacjach:

służby i jednostki organizacyjne Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i ich poprzedniczki oraz ich odpowiedniki terenowe

d. wykonujące czynności operacyjno-techniczne niezbędne w działalności Służby Bezpieczeństwa:

- Biuro „B”,
- Biuro Informatyki,
- Biuro „C”,
- Biuro „T”, w tym Zakład Techniki Operacyjnej,
- Departament Techniki, w tym Zakład Konstrukcji Sprzętu Operacyjnego,
- Biuro „W”,
- Departament PESEL,
- Zarząd Łączności, od dnia 1 stycznia 1984r.,
- Wydział Zabezpieczenia Operacyjnego,
- Samodzielna Stacja „P”
- Inspektorat Analityczno-Informacyjny.

Tymczasem S. T. nie pełniła służby w Służbie Bezpieczeństwa. Z jej akt osobowych nie wynika aby taką służbę pełniła. Nawet „śladu” żadnego nie ma w jej tych aktach, że tak mogło być. Jej akta osobowe świadczą tylko to, że we wskazanym okresie pełniła służbę w milicji obywatelskiej, będąc na stanowisku telefonistki. W jej opiniach służbowych i innych pismach w aktach mowa jest tylko o pracy na rzecz milicji. Tymczasem gdyby pracowała na rzecz Służby Bezpieczeństwa to byłaby chociażby wzmianka o tym jak w aktach osobowych innych funkcjonariuszy milicji, czy oczywiście funkcjonariuszy Służby Bezpieczeństwa. Zgodnie natomiast z powołanym przepisem przez IPN, służba na rzecz totalitarnego państwa musiała być pracą w Służbie Bezpieczeństwa.

Nie sposób zatem w sprawie podzielić stanowiska Instytutu Pamięci Narodowej o uznaniu odwołującej się za funkcjonariusza przynależnego do instytucji lub formacji wskazanych w art. 13b „ustawy zaopatrzeniowej”.

Renta odwołującej się nie może więc być wyliczona w oparciu o art. 22a „ustawy zaopatrzeniowej”.

Mając na uwadze powyższe Sąd, na mocy art. 477 14 § 2 kpc, uwzględnił odwołanie i orzekł jak w wyroku.